

(AZ EGYIK A VÍZBE)

kora reggel két férfi visz át a folyón
nem beszélnek csak húzzák az evezőt
kerülgetjük az örvényeket
szájukban kihűlt pipa
távolodunk a meredek sziklafaltól
kőbe vájt horpadások és üregek
az egyikén átlátni a folyó fölött úszó
hajnali párából a hegyen túli éles kékbe
és a hasadékok mintha tovább repednének
nő a rés miközben zsugorodik a hegy

a csónakból fonalak ezrei kapaszkodnak
a táguló lukakhoz a táguló lukak széléhez
távolodásunk mint egy nagy sárga kabátot
vagy szőnyeget fejt le a hegy anyagát
távolodásunk először a puha részeket szedi szét
a meszes hajlatokat öblösíti és fúrja át

aztán jönnek a kemény kiszögellések
távolodásunk a partot apránként föleszi
elvékonyítja csupa seb és csipke lesz
ami egy szélrohamtól vagy földrengéstől
vagy saját súlyától fog a vízbe dőlni

a pipás cigányok húzzák az evezőt
tudják hogy tudom hogy kik is ők
hogy utunk fejtés és omlás
abbahagyják az egyik a vízbe köp
rápipálnak míg sodor a folyó
és a partot felissza a köd

takarékos mozdulataik
a behúzott evezők által bezárt szög
az örvények megváltozott forgásiránya
a koppanva hulló vízcseppek
holnap is itt leszünk és kezdjük előlről